

АНДРЕАС ЕШБАХ

КВАНТОВ БОКЛУК

Превод от немски: Стоян Христов, 2007

chitanka.info

Позволих си лукса да запаля камината. Хвърлям цепениците една след друга, наблюдавам ги как изгарят, представям си образно как черният дим излиза от комина, за да се разтвори из атмосферата и отпивам от най-доброто си червено вино. Един от най-скъпоценните образци от избата ми, още повече с оглед на това, че за тази бутилка бях броил десет или единадесет хиляди евро. Тогава. И трябва да призная, че наистина си струваше.

Да видим докъде ще стигна. Освен това нямам нищо запланувано. И както се казва, имам време.

Да, време. То отминава и това е единственото, което със сигурност може да се каже за него. Изтича секунда след секунда, а с него — и нашия живот.

Неудържимо. Прави тик-так и отново някакъв момент е отминал — категорично и безвъзвратно.

Не е ли времето най-голямата загадка въобще? Колко високомерно от наша страна е изобщо да се изказваме за него. Времето: строителния материал на живота ни. Животът ни е направен от време, той е време. И така до края... и отива до края, без всякакво съмнение... тогава поглеждаме назад във времето, през което сме преминали, което сме оформили — или което е оформило нас — поглеждаме решенията, които сме взимали, и проумяваме какъв ефект са имали. Как са ни водили от една точка в живота ни до друга и в крайна сметка до тук, където сме сега.

Например аз не винаги съм бил толкова богат. Дори не можеше и да се предположи. Когато човек следва физика, както правех аз, и полага усилия да стане доктор, тогава богатството е последното, което може да се очаква.

Въпреки това, сега съм тук, в тази огромна къща, в имение, което ми принадлежи и което се простира докъдето ти стига погледът, и което днес е по изключение толкова тихо, защото освободих персонала и изключих телефона. Това, че мога да прекарам вечерта като пия от най-добрите вина в света толкова, колкото си искам, в крайна сметка е благодарение на едно решение, което взех преди тридесет години. Това решение имаше и такъв ефект, че би било безсмислено да продължавам да пазя бутилките.

Вероятно пиша всичко това, защото не мога да понасям да не правя абсолютно нищо.

След следването известно време бях безработен, както си му е редът, и накрая си намерих зле платена работа в един център за ядрени изследвания, за което имах допълнителна квалификация. В действителност работех като техник по поддръжката към ускорителя на частици. Тринадесет километра мухлясал тунел, сто и осемдесет хиляди бобини за ускоряване, безкрайно много кабели и всичко това трябваше да функционира. Шефът ми, техническият ръководител, беше такъв идиот, който от двадесет страници констативен протокол винаги намираще да каже само:

— Някъде трябва да има грешка. Погрижете се за това, Щайнбах.

Няма „доктор Щайнбах“, нито веднъж „господин Щайнбах“, а думичката „моля“ изобщо не се появяваше в речника му.

Скоро след мен назначиха още един човек за подсилване на екипа, също доктор по физика и също занимаващ се с нещо по-елементарно от възможностите му. Казваше се Конрад Хелерман и за разлика от мен приемаше нещата със стоическа невъзмутимост. За сметка на това, моето настроение се влошаваше с всеки изминал месец.

Случката, за която разказвам, се случи един ден, когато разпях на Конрад за брат ми. Мисля, че тази подробност не е маловажна, защото иначе едва ли някога би ми хрумнала решаващата идея. Понеже тогава полагах доста усилия да мисля колкото се може по-малко за брат ми.

Дитер беше две години по-млад от мен и още от началото беше ясно, че аз ще следвам, а той не. Докато аз носех въпреки добри оценки и накрая дори завърших училище, което ясно се вижда, той едва успя да се справи с основното училище, и то с триста зора. Докато аз целенасочено порех през следването, той се носеше безцелно, поработваше тук-там и накрая направи бебе на хубавата млада дъщеря на един отвратителен дъртак, собственик на фирма за изкупуване на скрап. Те се ожениха, тъстът му прехвърли бизнеса и от там нататък той натрупа купища пари. Аз пък накрая имах грамота, която потвърждаваше докторската ми титла, бях безработен и се движех само с трамвай, когато беше невъзможно да стигна някъде пеша. Дитер естествено караше огромен мерцедес, който отвътре изглеждаше като бунище и миришеше като в пречиствателна станция, но все пак беше мерцедес. Брат ми нямаше нито маниери, нито стил или вкус и всички

знаеха, че половината от сделките му бяха непочтени, а другата половина бяха направо нелегални, но въпреки това той беше в общинския съвет. Тогава трябваше да се запитам къде сгреших в живота си, нали?

— Е, да — въздъхна Конрад, докато жужахме с малкия ни електромобил из тунела на ускорителя. — Учените вече не се ценят. Или поне веднъж някой ти е казал: „О, вие се занимавате с квантова физика, колко впечатляващо?“ Може би някоя жена? Със сигурност не... Спри там отпред, до разпределителната кутия.

От няколко дни търсехме една доста загадъчна грешка. Всички контролни системи съобщаваха за нормално работно състояние и все пак, когато съоръжението заработи, в опитната камера не влезе нито един електрон. И понеже за една трилиардна от секундата харчехме енергия, колкото един малък град за цяла година, това не беше неприятност, която можехме да пренебрегнем. И от нас се очакваше да я оправим веднъж завинаги.

— Погледни — промърмори Конрад и потропа по една от намотките. — Бих казал, че тази неща не е в ред.

И аз мислех така, без да мога да кажа защо. Всяка от намотките на ускорителя представляваше диск дебел около седем сантиметра и с диаметър около метър и половина, която съдържаше сложни навивки, връзки, изолации и т.н. Една зад друга, наредени като филии хляб в плик, те образуваха канала на ускорителя, в който се изстрелваха частиците. Това беше нов патент, който чрез предимствата на серийното производство намаляваше много силно разходите за построяване на ускорител на частици. Единственият недостатък беше в това, че винаги имаше намотки, които отказваха и трябваше да се подменят, което всеки път си беше мръсна работа.

Намотката, която сочеше Конрад, излъчваше странна слаба светлина. Естествено, унилите лампи на тавана на тунела причиняваха всевъзможни отражения на метала, но с времето човек се научаваше да различава нюансите.

— Отместена е — констатирах ядосано. — Сигурно някой от чистачите се е блъснал с колата си и после си е затраял.

Посегнах за кутията с инструменти.

— Е, хайде да започваме.

Убедени бяхме, че ще трябва де я сменим, и веднага се захванахме. След като ни изпратиха в тунела, горе сигурно вече си оставяха химикалите и се уговаряха за някоя бирария, защото за тях денят вече беше приключил. Но в канала на ускорителя, в който обикновено цареше вакуум, и който сега се пълнеше с въздух, часовете отминаваха другояче. Можеше да стане и по-бързо, но тогава нахлуващият въздух би се охладил прекалено силно и можеше евентуално да повреди и други елементи. А да се възстанови вакуума щеше като нищо да отнеме цялата нощ.

Използвахме времето да докараме резервна намотка от склада и да я проверим. И когато накрая бяхме готови да демонтираме съмнителната намотка, това не стана. Изглеждаше като залепена и то така здраво, че не успяхме да я поместим и на милиметър.

— Остатъчен магнетизъм — беше диагнозата на Конрад. Не беше рядко срещан проблем. В хода на работата намотките понякога се намагнетизираха и после се държаха за съседните толкова здраво, че не можеха да се отделят по механичен начин, без да се повреди цялостната конструкция на ускорителя. А изобщо да не споменаваме какви усилия костваше всичко това.

Това беше един от редките случаи, когато с малко ум се постигаше повече, отколкото с груба сила. Защото трябваше да се пусне електрически ток по навивките на намотката така, че на остатъчния магнетизъм да се противопостави магнитно поле с противоположна посока. За тази цел електромобилът ни разполагаше със съединителен кабел и фино регулируемо електрическо захранване. Свързахме намотката към батерията, освободихме я от другата верига и контролирано увеличавахме тока дотогава, докато вече можехме безпроблемно да я измъкнем с подечника на количката.

За наша безкрайна изненада обаче, установихме, че във вътрешността на намотката има нещо, което изглеждаше като голям сапунен мехур. Мъждукаше така особено, че за всеки случай останахме на разстояние.

— Това пък какво е? — промърмори Конрад.

— Сигурно е някакъв феномен, свързан с високото напрежение? — беше моята хипотеза. Екстремно високите напрежения, които в ускорителя на частици са ежедневие, могат да предизвикат какви ли не чудати ефекти. По това време обикаляше слуха, че в някакво японско

съоръжение се образувала кълбовидна мълния и убила четирима учени.

Конрад погледна измервателните уреди.

— Не мога да си го обясня. Феномен, породен от високото напрежение, който можем да поддържаме с постоянен ток? От батерии? И консумацията е само три вата. Та моят радио-будилник харчи повече.

Взех една отвертка с изолирана дръжка.

— Ами тогава да — казах аз (или пък беше нещо подобно) и я забих в своеобразното... поле.

В момента, в който докоснах мехуроподобното нещо с върха на отверката, чухме шум, като че ли някой вдишва. Някаква неудържима сила ми изкубна отверката от ръката и в следващия момент тя изчезна безследно.

Сигурно сме били особена гледка как стоим в тъмния тунел пред металния пръстен на намотката: като тигри пред горящ обръч, само че без огъня. За четвърт час успяхме да накараме да изчезнат всички възможни отвертки, последната кутия с цигари на Конрад и всички уплътнителни пръстени, с които разполагахме.

— Мисля, че вече трябва да престанем, защото иначе ще се наложи да даваме обяснения в склада — каза накрая Конрад.

Аз си поблъсках още известно време главата върху загадъчния ефект. Идеята да опитаме с уплътненията и цигарите беше моя.

— Не трябва ли да мирише на нещо, когато предметите се изпаряват? Цигарен дим или изгоряла гума. Би трябвало да ги подушим.

Конрад поклати глава. През цялото време не беше изпускал от поглед измервателния уред.

— Това не може да бъде. Консумацията на ток си остава постоянна — 2,907 вата. Постоянна! Тази енергия не е достатъчна за да се изпари и крилце от комар. Пък да не говорим за яка 16-милиметрова хром-ванадиева отвертка.

И той ме погледна с очи, които през силните му очила изглеждаха неестествено уголемени.

— Йенс — каза той с онзи тон, който трябва да се пази за моменти от световно значение, — за това тук има само едно обяснение.

— Точно — казах аз.

— Квантов ефект — каза Конрад.

— От макроскопичен порядък — кимнах аз. Очевидно едновременно и на двамата ни беше хрумнала една и съща мисъл. — Това означава, че предметите действително изчезват.

— Да. Изчезват в... не знам, може би в някакво друго елементарно състояние.

Оглеждах тихото, мрачно, стоманено червеобразно тяло на ускорителя и светецото с матова светлина поле в пръстена на намотката в хващача на подечника.

— Нищо чудно, че в опитната камера не се е появил нито един електрон. Всички те са изчезнали тук вътре.

Конрад си пооправи прическата, все едно очакваше всеки момент зад ъгъла да се появят фотографите от пресата.

— Това ще ни донесе Нобелова награда — поясни той. — Слава и уважение. Място в анализите на науката.

Той ме погледна, неестествено блед, дори и като се има предвид лошото осветление тук долу.

— На нас ще се кръщават университети, ако сега не се оплескаме, Йенс.

Отвърнах на погледа му и взех да се чудя как да му го съобщя.

— Не бързай — казах аз. — Май се сецам за нещо още по-добро.

Трябва да ме разберете правилно. Това не беше някакво научно откритие, което ние да сме направили — беше случайност. Нямахме никаква представа с какво сме се сблъскали. Щяхме да станем за смях, ако веднага разгласяхме всичко публично. Какво да им съобщим? „Открихме поле, в което изчезват предмети, но нямаме никаква представа къде отиват те, нямаме представа как функционира и нямаме никакво понятие как е възникнало полето.“ В никакъв случай. Значи трябваше да си замълчим и да скрием намотката с полето, докато не я разучим по-подробно.

Естествено, трябваше да ѝ поддържаме захранването. Защото може би полето нямаше да възникне втори път. Успяхме да натикаме намотката заедно с батерията на електромобила ни в един празен склад и след няколко дни от съображения за сигурност включих още една батерия.

Оттогава минаха повече от тридесет години. Полето още съществува, защото през цялото време ние никога не му изключихме тока.

Понеже нито веднъж не ни се удаде да създадем второ такова поле.

С времето ни стана ясно, че няма да напреднем кой знае колко с измервателните инструменти, които можахме да изровим, без да събудим нечие подозрение, и няколкото часа вечер, които можехме да отделим. Трябваше да пораздухаме работата.

С други думи: трябваха ни пари.

Единственият с ужасно много пари, когото познавах, беше брат ми. Един път късно вечер го вмъкнахме тайно в института през цялата охрана и го заведохме в нашия склад. Там му показахме пръстена, който лежеше без да впечатлява никого върху пет стари магарета за рязане на дърва и светеше леко пред себе си. С големи усилия удържахме Дитер да не бръкне с гола ръка в полето.

— Сега вече прекалявате — обади се той, след като бях спасил показалеца му от най-лошото.

— Изобщо не прекалявам — и му бутнах в ръката една метална пръчка, която бях взел от работилницата.

— Аха — каза Дитер с поглед на познавач. — Стомана 50, мисля. Половин килограм, ако го оценяваме като старо желязо...

— Мушни го в полето — казах аз.

— Какво поле?

— Онова, дето така весело мъждука в пръстена на намотката. Което преди малко искаше да пипнеш.

Дитер ме погледна скептично.

— И какво ще стане? Ще ме удари ток?

— Не — поклатих глава. — Честна дума. Просто го пусни да падне вътре.

Той направи както му казах, което с оглед на състоянието на братските ни отношения си беше необичайно явление. Вместо да падне на пода под полето, стоманеният прът изчезна както много други предмети преди него.

Дитер даваше признаци на умерено смайване.

— Супер — съгласи се той. — Много яко. И? Кажи де. Какъв е номерът?

— Не е номер — казах аз.

— Ама това си беше стоманен болт? Къде отиде?

Свих рамене.

— В центъра на Слънцето? В центъра на Млечния път? Не знаем.

— Но с удоволствие бихме искали да разберем — добави Конрад, който очевидно вдъхваше на брат ми повече респект, отколкото заслужаваше.

— Да — казах аз. — И затова се нуждаем от помощта ти.

— Моята помощ? — внезапно Дитер беше надянал на лицето си нормалното си делово изражение. — Само че аз изобщо не разбирам от такива работи.

— Ние си го представяме така — започнах аз да му обяснявам сделката, която искахме да му предложим. — Ти ще финансираш един хубав малък частен изследователски институт, в който да изследваме полето. Затова ще получиш опция върху евентуалните полезни бизнес възможности.

— Ти за какъв ме смяташ? Моите пари да не падат от небето? — гневно възрази Дитер. Гледаше на намотката и на полето извънредно скептично. — Кой ще ме убеди, че това не е някакъв фокус? Някой като онези на Дейвид Копърфийлд, с който искате да ме оберете до шушка?

Малко по малко той започваше да ми действа на нервите. Протегнах ръка и казах:

— Дай ми джиесема си.

Дитер се поколеба, но все пак бръкна в джоба си.

— Вземи.

— Включен, ако обичаш.

Той въведе PIN-кода и ми го подаде.

— И сега?

— Нали си знаеш номера наизуст?

— Естествено.

— Чудесно — казах аз и пуснах уреда в полето. Той рече „кох!“ и изчезна.

— Еей?! — развика се Дитер. — Ти нормален ли си? Знаеш ли колко струваше?

— Нула цяло и нищо, доколкото те познавам — отвърнах аз и му подадох собствения ми мобилен телефон. — Заповядай. Опитай да си набереш номера.

— Моля? — той взе телефона, който му подавах, но нищо не схващаше.

— Просто го направи — казах.

Той го направи. Набра номера и следващото, което чу, което всички чухме, бяха обичайните три тона и съобщението, което се чува винаги, когато мобилният телефон е извън обхват.

— Мислех си — продължих аз, — че живо те интересува възможността нещата да изчезват безследно. Или греша?

Естествено, че живо се интересувахте. Уговорката беше такава: през деня полето принадлежеше на нас, а през нощта беше за него. Първата си лаборатория устроихме в мазето на една сграда, която беше точно до фирмата на брат ми. Към сградата имаше прокопан подземен тунел за връзка, който официално не съществуваше, и след падането на нощта хората му караха по този тунел всичко, което носеше доходи, ако имаше как да изчезне — дихлорметан, живачни съединения, стари рентгенови плаки, остатъци от хромсярна киселина и амониев дихромат. Научих, че стандартните съдове на „Амершан“ от тип „Р“ са сини и събират шейсет литра воден разтвор на радиоактивни изотопи с дълъг живот.

Научих също колко струва компетентното извозване на отпадъци.

Наистина удивителна сума.

Цяла една година се борихме с феномена без никакъв напредък. Измисляхме всевъзможни опитни постановки, стотици теории, впрегнахме десетки компютри да смятат и смятат и въпреки това не получавахме нищо. Много пъти ние с Конрад бяхме на ръба да развалим тайната и да се обърнем за съвет към други учени, но Дитер с неговото вето ни спираше от тази крачка. Или сами щяхме да решим загадката, или щеше да си остане нерешена.

Единственото значимо наблюдение го направи Конрад и по това време и двамата бяхме убедени, че е дреболия. Той установи, че консумацията на ток на полето расте.

— Консумацията на ток? — учудено повторих аз.

— В началото — обясни Конрад, — консумацията беше 2,907 вата. В бележките ни го има отбелязано на поне 20 места. Днес е 3,112

вата.

Разговаряхме в заседателната зала. Вместо да се ровим в книги по квантова физика, целият предиобед аз прелиствах коректурите на пробния брой на новия каталог за дейността на постоянно разрастващата се фирма на Дитер. Бутнах каталога настрани и попитах:

— Три вата? Все пак не е кой знае колко много.

Конрад кимна.

— Но все пак е странно, нали? Като че ли всичко, което изчезва в полето прави така, че създава някакво налягане. И колкото по-високо става то, полето започва да се нуждае от все повече ток.

Свих рамене.

— Хубаво, но не виждам проблема. Дори и полето да изразходва хиляди киловати, пак ще забогатеем.

Това със сигурност беше грешен отговор. Конрад ме погледна, зад очилата очите му се уголемиха и не можех да пренебрегна разочарованието в тях.

— Всъщност, ти вече не се интересуваш от научните зависимости, нали? — тихо попита той.

Какво можех да му отговоря? Беше прав. Наистина научните зависимости не ме интересуваха вече. Откакто бях започнал да помагам във фирмата на брат ми, намирах за много по-интересни икономическите перспективи на цялото начинание.

Преди всичко, както скоро беше забелязал Конрад, полето можеше да се дели. За да стане това, трябваше само още един електромагнит, навит по точно определен начин и захранен с ток, който когато го доближехме и полето прескачаше като от пламък на свещ към кибритена клечка. Беше смешно лесно.

Веднага си представих един свят с милиони клонинги на нашето поле, в които щяха да изчезват всички отпадъци.

Само че брат ми беше против. И за съжаление съгласно договора, той имаше последната дума при договарянето на приложения на полето.

А той умееше да чете договори.

— Не, не и пак не — фучеше той, когато сигурно за петдесети път повдигнах въпроса. — Колко често трябва да го обсъждаме? Бизнесът ми е да карам боклука да изчезва. А не да строя уреди, с

които хората сами да могат да карат боклука им да изчезва. Достатъчно, сега трябва да тръгна.

Докато той ровеше из папките и чекмеджетата, вадеше документи и ги хвърляше в старото си куфарче, аз се намесих, като се надявах на благотворното действие на комбинацията от упоритост и невъзмутимост:

— Това ще бъде по-голяма сделка, Дитер. Така ще станем световен концерн.

— Нима? Сериозно? — Дитер се изсмя сухо. — Чакай да ти кажа нещичко: ще станем за боклука. Щом дадем полето в чужди ръце и сме отписани. Знаеш ли какво ще направят компаниите, които вече са световни концерни? Ще произведат собствени клонинги на полето, също толкова прости, колкото и вашите. И тогава сами ще продължат бизнеса и ще ни изхвърлят.

Взех в ръка папката, която бях донесъл, и я оставих на масата.

— Извадих три независими правни експертни оценки. Те категорично потвърждават, че патентното право ни позволява чрез лицензни договори да задължим евентуални купувачи на уреди да не произвеждат собствени клонинги на полето.

Дитер спря, изгледа ме изпитателно, после папката, после пак мен.

— Патентно право? Ха! Йенс, ти не си изнамерил полето — ти просто си го намерил! Ти нямаш и бегла представа как функционира и сам го признаваш. С оглед на това, как точно си представяш да формулираш заявката за патент?

— Е, и? — отвърнах. — Всички тези хора, които патентоват някакви гени, също не са ги измислили, а са ги открили. И също не знаят как функционират. Въпреки това, само копирай тези гени и наруши правата им, и веднага ще се намериш в съда, и то с такова обвинение, от което ще ти се доплаче.

Дитер поклати глава и затвори с трясък шкафа с документите.

— Аз казвам не, така че си гледайте работата — и затвори куфарчето си.

Въздъгнах.

— Е, добре. Но все пак ми дай един последен шанс. Нека поговорим за това в кабинета ми. Имам предвид нещо, което ще изтрие различията ни.

— Не подозирах, че има такива — измърмори Дитер, напразно търсейки из всички чекмеджета ключовете за колата си. — Освен това нямам време, отдавна трябваше да съм тръгнал...

— Само за секунда.

— Къде са ми проклетите ключове?

— Моля те — казах аз. — След това никога повече няма да ни се налага пак да дискутираме темата, честна дума.

Дитер въздъхна дълбоко.

— Е, добре, за секунда. Ако след това ще има мир...

— Обещавам — отворих вратата, която от неговата стая водеше в по-малкия ми кабинет. — Моля, след теб.

Той се спусна напред, какъвто беше обичаят му, и когато осъзна какво става, вече беше твърде късно.

— Еей, ама това е...! — само успя да каже той. За всеки случай му бих един силен шут в гърба и той изчезна в полето, което бях инсталирал в касата на вратата.

След това трябваше само да извадя батерията, която захранваше полето. То изчезна и няколкото малки намотки можеха спокойно да бъдат махнати без да остане и следа. Второ поле, инсталирано в подземния гараж над личното му място за паркиране, се беше погрижило и за колата му. Персоналът беше свикнал да не задава въпроси и да не се замисля много-много. По-късно полицията заключи, че Дитер е бил замесен в нелегални сделки — за това имаше достатъчно доказателства — и всичко се потули.

Всичко вървеше по най-добрия възможен начин. След като бракът ѝ беше разтрогнат, аз се ожених за жената на Дитер — а по този начин и за фирмата — и после се впуснахме в производството на всевъзможни съоръжения за извозване на отпадъци. Нашите филтри за вредните газове от ТЕЦ-ове бяха сензация — от комините излизаше само чист въздух. От воднопречиствателните ни станции излизаше вода, която става за пиене. Наистина, тя беше доста по-малко от тази, която влизаше — и това изумяваше техниците. Е да, още от началото ми беше ясно, че няма да можем да запазим в тайна полето.

Естествено все някога щеше да възникне и неприятното подозрение, свързано с изчезването на брат ми. Но тогава вече имах достатъчно пари, за да мога да си позволя най-печените адвокати в света, и така нищо не излезе от това.

И кой би могъл да докаже, че Дитер наистина е мъртъв?

Както и да е. Както се казва, останалото е история. Автомобилите без изгорели газове са нещо, което днес се подразбира от само себе си. Спомняте ли си изобщо, че някога е имало нещо като Служба за извозване на боклука? Заводи за изгаряне на отпадъци? Ако да, тогава вие сте на поне 25 години. И вероятно имате деца, за които унищожителя за отпадъци под мивката е нещо естествено, което се разбира от само себе си. А що се отнася до сметищата и бунищата, те бяха изгребани и отпадъците изчезнаха веднъж завинаги. Радиоактивните отпадъци, някога неразрешим проблем — изчезнаха. Отработените пръти ядрено гориво от атомните електроцентрали, с които преди имахме толкова проблеми — няма ги вече. Земята е така чиста, както никога преди не е била.

Опасявам се, че няма да мога да се справя с третото шише. Нищо, едно монраше от Домен де ла Романе-Конти. Кадифено, ароматно, леко пикантно — изключителна реколта. Но ме боли от мисълта за всички съкровища, които съм събирал през годините в избата и които сега губят смисъл.

Тридесет години всичко вървеше добре. Аз ръководех концерна, Конрад продължаваше да изследва полето, с повече хора, повече пари — много повече пари — но също толкова безрезултатно, както и преди. Все пак беше обезпокоително това, че всички известни капацитети, нобелови лауреати и т.н. бяха капитулирали пред полето ни. Въпреки всичко, ние поне не бяхме сглупили. И печелехме ужасно много пари. Наистина. Целият свят купуваше като полудял уредите ни и печалбите ни ставаха неприлично големи.

Докато не започнаха оплакванията преди около половин година. В началото бяха джобните унищожители, които работеха на батерии — онези малки метални кутийки за пепел от цигари и каквото друго ви хрумне. Те първи сдадоха багажа. И то почти всички. Нас това ни озадачи.

Преди месец се разбра, че полетата в унищожителите на изгорелите газове на автомобилите са изчезнали и газовете отлитат в атмосферата нефилтрирани.

В огромни количества.

Това беше извънредно загадъчно.

И тогава се намеси Конрад със сензационното съобщение, че са разбрали как работи полето.

— Все си мислех, че всичко изчезва в някакво квантово пространство — обясняваше ми той с жест, който изглежда обхващаше всичко — кабинета ми и спиращата дъха гледка към града. — Нали се сещаш, един от онези хипотетични континууми с имагинерен брой измерения. Но сега знаем, че не е така.

— Ами? — попитах аз, понеже изкуствената му пауза траеше вече прекалено дълго и имах ясното чувство, че това, което ще каже, няма да ми хареса.

— Всичко, което хвърлим в полето — каза Конрад, — изчезва във времето.

— Във времето? — повторих аз. — Сигурен ли си? — както се пита в подобни моменти.

— Можеш да разгледаш протоколите от експериментите ни, в случай, че такива неща все още те интересуват — Конрад се облегна в креслото и склучи ръце пред брадичката си. — Пуснахме вътре много скъпи атомни часовници, контролирани с радиосигнал и с възможност за запис при свръх висока скорост. Струваше ни милиони. Но сега сме сигурни, че всичко, което попадне в полето, то го изстрелва в бъдещето.

— В бъдещето? — опитвах се да разбера, какво може да означава това за нас. — Не звучи добре.

Конрад поклати глава.

— И не е.

— Може ли да се установи в кое бъдеще? — продължавах да дълбая аз. — Имам предвид, бъдеще — това значи, че все някъде, все някога всичко отново ще се появи, нали?

Той прокара пръсти през оредялата си коса.

— Още не знаем точно, но мисля, че ключът е в консумацията на ток на полето. Тя расте откакто го намерихме. Водя протокол за това от десетилетия и междувременно се установи, че нарастването на консумацията е по хипербола — той си свали очилата и започна да масажира основана на носа си. — Нали помниш какво означава хиперболична крива? Хипербола?

Изпръхтах.

— Крива от вида единица върху хикс, естествено. Да не мислиш, че съм затыпял?

— И какъв е признакът за хипербола?

— Всеки момент ще ми го кажеш.

— Едно върху хикс. Или каквато и да е стойност върху хикс. Какво ще се случи, ако хикс стане нула?

Схванах.

— Кривата клони към безкрайност!

Конрад пак си сложи очилата.

— Нарича се сингулярност — поясни той.

И тази сингулярност ще се състои довечера, точно в един часа, дванадесет минути и тридесет и осем секунди и нещо, централно европейско време. Нямам представа какво му е толкова специалното на този момент. Най-вероятно нищо. Просто точка от лъча на времето, която от самото начало е била свързана с нашето поле.

Междувременно повечето полета бяха изчезнали, защото тази вечер консумацията на ток възлизаше на почти половин мегават на квадратен сантиметър. До полунощ няма да остане нито едно поле. Може да се изчисли, кога консумацията на квадратен сантиметър ще надвиши всичката енергия, налична във Вселената — ще бъде няколко милионни от секундата преди момента на сингулярността.

И после? Хм, кой би могъл да каже? Най-добрата прогноза трябваше да е тази на Конрад: В момента на сингулярността всичко ще се върне обратно. Всичко, всичко, което някога сме хвърлили в полето и потомците му. Всички филтърчета за кафе, обелки от банани, остатъци от зеленчуци, всички мръсни пелени от последните тридесет години. Всичката смет и всички торбички от прахосмукачки, всички счупени огледала, формуляри и остатъци от медикаменти. Фасове от цигари от три десетилетия. Съдържанието на всички котешки тоалетни. Купища черупки от яйца, гранясала мазнина от фритюрници, използвани носни кърпички, дамски превръзки, тампони и презервативи. Всичко ще се появи отново от нищото, навсякъде по света. Планини от строителни отпадъци, стъклария, керамика и отровена с нефтени продукти почва ще ни погребат под себе си, заедно с гуми от багери, азбестов прах, стари коли, препарати за защита на дърво, радиоактивни отпадъци и океани от урина, утайки от пречиствателни станции и киселинни отпадъци.

А след това и изгорелите газове — газовете от тридесет години, през които почти не се мислеше за по-пълноценно горене и изчистване на емисиите, защото не се налагаше. Най-накрая изгорелите газове ще ни задушат.

Шишето е вече почти празно. Вечерта е вече към края си. Остава ни само надеждата, че доктор Конрад Хелерман е сгрешил във формулата си.

Предстои ни да разберем.

Отличия:

- Второ място в конкурса за 2005 г. за най-добър немски фантастичен разказ за наградата „Курд Ласвиц“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.